

ROCKSTAR

un roman de

Cristina Nemerovschi

HERG BENET
PUBLISHERS

Colecția $\sqrt{7}$

HERG BENET
P U B L I S H E R S

2016

© 2016 Cristina Nemerovschi
© 2016 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Herg Benet Publishers

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEMEROVSCHI, CRISTINA

Rockstar / Cristina Nemerovschi. - București : Herg Benet,
2016

ISBN 978-606-763-062-6

821.135.1-31

ROCKSTAR

Cristina Nemerovschi

FRAGMENTE DIN CARTE

HERG BENET
PUBLISHERS

*„if you're going to try,
go all the way.
there is no other feeling like that.
you will be alone with the gods
and the nights will flame with fire.
you will ride life straight to perfect laughter,
it's the only good fight
there is.“*

(C. Bukowski, *Roll the Dice*)

*„there is a place in the heart that
will never be filled
and*

*we will wait
and
wait*

in that space.“

(C. Bukowski, *No Help for That*)

I.

Nu există drumuri bune și căi greșite. Pur și simplu, nu există. Când vei găsi drumul tău, vei ști. Te vei simți viu și vei ști.

Întotdeauna.

1.

Nu am mai spus asta nimănui, niciodată: pe scenă mă simțeam cea mai singură ființă din univers.

Dar poate că era ceva ce se întâmpla până la urmă tuturor inimilor care purtau în ele un secret sfâșietor și imposibil de împărtășit celorlalți, chiar și celor iubiți: ajungeau la un moment dat să fie sufocate de singurătate.

Aveam în ultima vreme un vis care se repeta, în special după concerte, și mă răvășea teribil, pentru că îi presimțeam înțelesul, chiar și vag. În el dormeam pe malul unei ape, era frig, îmi era frig, apa năvălea peste mine, și un copil cu părul șaten și ochii verzi-căprui alerga spre mine, desculț. Se oprea chiar lângă picioarele mele, se apleca spre urechea mea și îmi șoptea cu o voce parcă îndurerată: „Storm... Storm, e timpul să te trezești! Trebuie să pleci de aici. A venit timpul. Acum!“. Mă trezeam transpirat, tremurând, știind că am rămas singur.

Scena nu era ea chiar singurul loc unde îmi dădeam seama de hățișul și sălbăticia prin care

înaintasem tot mai adânc în ultimii aproape patru ani, așa cum intri printr-un tunel întunecat și friguros, dar un drum din care nu-ți vine să te întorci, pentru că presupui că va exista o lumină la capătul lui, o ieșire; mă simțeam singur și în alte locuri, bineînțeles, mai ales în momentele în care amintirile de la începutul adolescenței mele, adolescenței noastre, ieșeau la iveală când nu te așteptai și când nu ți le doreai. Cel mai mult apăreau în acele clipe în care aveam senzația, atât de greșită, de falsă, că încep să mă vindec.

Da, mă simțeam singur în multe locuri și întâmplări. Mereu în mijlocul prietenilor, al cunoșcuților, al fanilor, al mulțimii în general. Tocmai când simțeam că se topește un pic gheața din interiorul meu, când păream să mă simt confortabil alături de anumiți oameni, o amintire cu mine și Fire apărea din cel mai pervers ascunziș al minții mele, unul despre existența căruia de obicei nici nu aveam habar. Putea fi o amintire cu mine și el de când eram mici; putea fi una din vremea în care începusem să fumăm împreună, sau să luăm droguri, sau de când alesesem numele primei noastre trupe. Bliss of Misanthropy. Cu noi doi alături de Kat, dintr-o perioadă în care mama era fericită, colorată, exuberantă și tandră. Decorul se schimba mereu, ca într-un carusel, putea fi România, dar putea fi oricare altă țară prin care umblasem împreună și unde fusesem fericiți. Putea fi terasa vilei lui Kat, de pe țărmul mării, cu toți

oamenii ăia îmbrăcați atât de colorat și vorbind o spaniolă presărată la fiecare frază cu interjecții vesele, ce te ducea cu gândul la o petrecere care nu avea să se sfârșească niciodată. Puteau fi nopțile în care stătusem pe diferite podele, sprijiniți de câte un pat de lemn, cu multe sticle de bere împrăștiate la picioare, și vorbisem despre tot ce însemnau lumea și viața noastră.

Indiferent de decor, de fiecare dată când mintea mea se străduia să mă facă să mă simt oribil de singur, îmi arunca amintiri în care fusesem fericiți. Și felul în care mă simțisem dintotdeauna împreună cu Fire, nu doar fericit, împăcat și înțeles, ci altfel... nu știu, ca în acele momente în care te simți totul, pentru că ești totul, pentru că ești complet, și poate că peste o secundă trecerea timpului îți va știrbi perfecțiunea, dar asta chiar nu conta, pentru că erai unul dintre pușinii aleși care ajungeau să fie totul măcar și pentru o singură dată în viață, iar oamenii obișnuiți nu aveau parte de norocul ăsta... felul în care mă simțisem cu el, ca un întreg, în care de cele mai multe ori nici nu era nevoie de cuvinte, zâmbete sau gesturi, pentru că totul se petrecea în interiorul nostru, iar interiorul meu și al lui erau croite nu doar după același tipar, ci mai ales concomitent, lucrurile astea se așezau pervers în opoziție cu ceea ce simțeam alături de alți oameni, alături de cei care rămăseseră să umple lumea din care el dispăruse. Și atunci mă apucau greața și furia, și simțeam o singurătate care

n-ar fi putut să fie împlânzită de nimic, niciodată.

Și, pe scenă, era cel mai vizibilă.

Dar începeam întotdeauna bine. Indiferent în ce stare aș fi fost înainte de concert, îmi plăcea la nebunie să cânt primele două piese. Poate conta și setlist-ul, nu știu, poate în mod inconștient alegeam acele piese care mă făceau să mă simt detașat de tot din jurul meu, să mă simt ca atunci când stăteam la o bere cu el, râdeam, glumeam și făceam planuri pentru viitorul foarte apropiat, mereu foarte apropiat, niciodată pentru ce depășea o lună, uneori nici două sau trei săptămâni. Pe la a treia piesă ceva se rupea; îi vedeam pe oamenii ăia extaziați acolo jos, privindu-mă de parcă eu aș fi fost o ființă care cunoaște adevărul, și asta mă speria, mă îngreșoșa, pentru că eu nu mă simțeam deloc omul pe care și-l imaginau ei atunci când se uitau la mine. Eram mai puțin decât ei, mult mai puțin. Eu, spre deosebire de ei, nici măcar nu aveam idee dacă a doua zi, sau peste câteva ore, aveam să mai fiu în viață. Viața mea era praf, eu eram spart în bucățele mici, mici, ca un pahar vechi pe care-l scapi de la înălțime pe gresia dură. Ei erau mai puternici, mai simpli, mai reali. Sentimentele mele față de oamenii care veneau să ne privească și să ne asculte oscilau de fiecare dată, ceea ce era și firesc, spunea Ina, „ținând cont de tulburarea ta psihică“.

Îi iubeam pentru că erau atât de îndârjiți în admirația și pasiunea lor pentru noi.

Îi detestam pentru că nu mă puteam ajuta, pentru

că mă lăsau să lupt singur.

Pe la a patra piesă, mă apuca o plictiseală înnebunitor de apăsătoare – aveam senzația că nimic din ce urma să-mi aducă viitorul nu avea cum să mă mai surprindă sau să mă mai bucure în vreun fel. Era deja trăit, chiar și viitorul. Aveam 21 de ani și nicio dorință de a încerca să descopăr ce au de gând să-mi mai aducă lunile, anii, viața care încerca să-și urmeze cursul. Ca și cum – odată ce el, Fire, dispăruse – cineva îmi ștersese o parte din trecut, tot ceea ce fusese mai bun, și-mi lăsase doar câteva imagini definitorii, alea care mă chinuiau constant. Atunci, pe la a patra piesă, trebuia să fac și altceva, nu doar să cânt. Și improvizam, de fiecare dată. Nu planificam niciodată nimic. Mă aruncam în mijlocul publicului în delir, mă urcam pe boxele uriașe din spatele scenei și săream patru, cinci metri, din nou spre fericirea fanilor, care credeau că totul e o nebunie regizată, un bonus în exprimarea mesajului artistic. Bullshit. Era doar durere. Disperarea care se prelungea, care lăsa senzația că nu avea să mai plece niciodată, că se simte atât de natural în mine și că acolo va rămâne până la sfârșitul timpurilor.

De pe la piesa cinci încolo era ceva mai bine. Intram într-un fel de rutină și puteam să duc concertul cu bine la final. Mă rog, în cele mai multe din cazuri. De câteva ori plecasem de pe scenă, o dată chiar arătând degetul mijlociu, și nu mai revenisem, lăsându-i lui Tixx decizia improvizată de a băga două

instrumentale și a închide balamucul mult mai de vreme decât era prevăzut, ceea ce, desigur, agitase și mai mult apele dintre mine și el. Dar Tixx era oricum printre ultimii bifați pe lista problemelor mele... Și, curios, plecările mele neașteptate de pe scenă sporiseră popularitatea trupei. Ca și cum unii oameni începuseră să vină la concertele doar ca să mă vadă plecând de pe scenă. Era o chestie pe care i-o aminteam de fiecare dată lui Tixx, care, în prostia lui, nu accepta asta – el credea că Hurricane Inside e din ce în ce mai iubită pentru că e tot mai bună. Era și asta, dar într-o mai mică măsură.

După aia, urmau vreo trei de care îmi era și mai greu să trec, pentru că, pregătind marele și epicul final, aveam mai întâi o perioadă de apatie, în care, oricât m-aș fi tăvălit pe scenă, mi-aș fi înfipt țepii brățărilor sau vârfurile inelelor în carne, ca să sângerez și ei să creadă că totul e real, wow, cât de real și de true poate fi Storm, tot nu puteam simți. Atunci îmi era cel mai atroce dor de el. Pentru că momentele alea fuseseră ale noastre, pentru că le trăisem cu totul diferit cât fusesem împreună acolo, în fața unor oameni care credeau că ne iubesc. Cel care mă ajuta să trec cu bine și de mijlocul concertului era Fraieru. Doar o privire aruncată înspre tobe și vedeam fața lui senină, veselă, de ființă lipsită de complicații și probleme mentale, și îmi aminteam că el fusese cu noi de la început, ne cunoscuse pe amândoi, fusese baza trupei atunci când noi o luam razna, și într-un

fel înțelegeam că nu-i pot lăsa baltă. Și mergeam mai departe.

Și Bubu, de altfel, și el era doza de optimism. Mă agățam de ei doi, pentru că singur aș fi fost terminat de mult.

Știam că aveam să mă simt cu adevărat minunat, chiar dacă pentru o singură clipă, să mă simt acolo, la locul meu, făcând exact acea chestie pentru care venisem pe lume, abia la ultimele două piese din setlist. Alea erau cu adevărat momentele autentice. Oamenii le vedeau ca pe momentele de glorie, dar eu le-aș fi numit mai degrabă cele mai vulnerabile clipe din lume. Le trăiam cu bucurie, cu tot ceea ce eram, și mă epuizau așa cum n-o mai făcea nimic altceva – după ce totul se încheia, nu puteam gândi nimic timp de vreo două ore. Îmi simțeam creierul pisat și inima înghețată. Mă recuperam, le spuneam lui Fraieru și lui Bubu, singurii care dădeau doi bani, de altfel. Tixx, de luni bune, nu mai stătea cu noi după concerte. Dădeam mâna – uneori nici asta – și se evapora cu Anca să bea în cu totul alte locuri decât alea unde ne rupeam noi.

Bine, erau nopți în care totul era diferit, până la urmă. În care urcam pe scenă fie prea beat, fie prea drogat, fie prea amorțit sau obosit. Și totul mergea atunci ca pe roate. Era ca și cum eu m-am agățat de reflectoarele de pe tavan și privesc totul de acolo, detașat, și mă minunez de cât de mișto e omul ăla, vocalistul, frontman-ul, Storm, sex simbolul ălor de

la Hurricane Inside, câtă pasiune pune în tot ce face, cât de reale sunt sentimentele lui în timp ce cântă, cât de talentați sunt băieții ăștia, wow, aș vrea să-i întâlnesc în backstage. Mă gândeam că așa mă văd fanii și îmi venea să râd în hohote, dacă n-aș fi avut sufletul făcut praf.

Mă rog, nu că n-aș fi fost deloc și așa cum mă vedeau ei. Poate că ei știau, până la urmă, mai bine decât mine cine eram cu adevărat.

Și mai erau și altfel de nopți, cele mai rele. În care îmi era atât de rău, încât nu puteam face altceva decât să aștept să treacă totul cât mai repede. Cântam, nu abandonam niciodată când îmi era rău, dar nu eram cu adevărat acolo. Știam atunci că sunt pe scenă doar pentru ei, pentru fani, fiindcă mie nu doar că nu-mi făcea plăcere, ci era un adevărat chin. Transpiram, tremuram, strângeam din dinți și așteptam să ajungem la final. Ieșeam și la bis, simțind că mă dezintegrez, că mă prăbușesc înăuntrul meu, dar nu conta, ei nu meritau să fie dezamăgiți, nu aveau nicio vină.

Be true till the end.

Asta stătea scris, cu cerneală neagră, pe antebrațul meu stâng.

Oamenii iubeau tatuajul ăla. Gagicile care mă agățau țineau morțiș să-și plimbe degetele reci de-a lungul lui, sau, mai târziu, să-l lingă cu limbile lor catifelate, străine și umede, ca ale căștelor pe care îi mângâiam întotdeauna pe stradă. Toți mă întrebau

în interviuri de semnificația lui și de fiecare dată inventam altă explicație, având grijă să fie mereu ceva haios, care să-i facă să izbucnească în râs și să nu meargă mai departe. Nu spuseseș nimănui – doar Alice știa, fiindcă fusese acolo – când îl făcusem și cu cine. Nu eram pregătit să vorbesc despre asta. La fel ca despre multe alte lucruri.

...and laugh each day.

Antebrațul drept pe care era tatuat asta, mâna pe care o ținusem de mii de ori împletită cu a mea, în așa fel încât tatuajele noastre, împreunate, continuate, să pară un întreg, ceea ce și erau, la fel cum eram și eu cu el, Storm & Fire forever, antebrațul ăla se descompunea încet sub pământ. De patru ani, aproape patru. Era rece, părăsit, uitat. Mai mult decât orice, nu mai era viu, nu mai era aici, cu mine, și nimic din ceea ce trăisem în ultimii ani nu-mi dădea vreo speranță că aveam vreo șansă să trec într-o bună zi peste asta.

Eram singur.

În fiecare clipă acum și de azi înainte, pentru totdeauna.

Ceea ce durea poate cel mai mult era că nu exista aproape nimeni cu care aș fi putut să vorbesc despre el.

Mă rog, exista Alice, iubita mea.

Și exista Kat, mama.

Alice... Pe Alice o cunoscusem pe când aveam

trei ani, iar ea, patru. Nu o cunoscusem așa cum întâlnești orice alt om, și despre întâlnirea cu care poți spune peste ani fie că te-a marcat, fie că a fost neașteptată și așa mai departe. Era ca și cum Alice făcuse parte din viața mea și în primii ani ai copilăriei, doar că încă nu devenise vizibilă ochilor mei.

Alice venise la mine pe când avea patru ani. În orașul cu nume exotic unde Kat își scria cărțile feministe și „provocatoare“, cum se spunea despre ele mereu în presa spaniolă și internațională pe când eram mic, în orașul unde părinții lui Alice veniseră din România în căutarea unor joburi care să-i scoată din condiția lor de „muritori de foame“, cum le mai plăcea să-și plângă de milă – Alice, singură la părinți, frumoasă, exagerat de frumoasă, și cât se poate de nebună. Ne împrietenisem chiar din prima zi, după ce ea sărise la bătaie în parc, luându-i apărarea lui Fire, care pocnise cu picioarele în gură niște copii mulatri. Eu stătusem pe margine în ziua aia, admirând porumbeii. Nu era ceva neobișnuit: în copilărie, Fire fusese dintotdeauna mai zăpăcit, mai implicat, genul de copil care nu putea sta locului și care distrugea cam toate obiectele care-i cădeau în mână. Și eu eram așa de multe ori, în definitiv, era firesc să semănăm, dar aveam și perioade în care ieșeam din transa indusă de energia teribilă a lui Fire și contemplam mereu ceva: porumbeii, norii, hainele oamenilor, valurile, accesoriile și fardurile lui Kat, care ocupau o jumătate de cameră, stelele, soarele ieșind din mare

și așa mai departe.

Kat se împrieteniase chiar în parcul de distracții cu părinții români ai lui Alice, intrând în discuții legate de copii și de violența lor pe care uneori era greu s-o stăpânești, s-o canalizezi spre activități constructive. Părinții lui Alice își tot cereau scuze pentru ieșirea puștoaicei, deși ea îi luase apărarea lui Fire, prin urmare nu aveau de ce să-i ceară scuze lui Kat. Repetau prostește că „e un drac de fată, s-a născut pe lună plină, o să pătimim toată viața cu ea“, cum îmi povestea mama mai târziu, amuzată de acea primă discuție.

Deși se considera rusoaică mai mult decât orice altceva, rusoaică până în vârful degetelor, afișând constant o nostalgie pentru țara în care se născuse și de unde plecase mult prea devreme, Kat, Ecaterina pe numele ei întreg, avea totuși o tandrețe aparte și față de tot ce ținea de România, locul unde își făcuseră un cuib straniu propriii ei părinți și unde trăise și ea câțiva ani, niște „ani ciudați“, spunea Kat mereu. Straniu, pentru că bunicii mei din partea mamei s-ar fi putut stabili oriunde în Europa și nu numai. Deștepți, stilați, bogați, frumoși, tineri și încă îndrăgostiți unul de celălalt, găsiseră ceva aparte în Iași, pentru scurt timp, apoi în București, unde își cumpăraseră o casă. Niciodată nu aflasem de ce plecaseră din Rusia, ei și mama – era unul dintre subiectele despre care nu se vorbea niciodată.

Cu toate că definea anii petrecuți în România

ca fiind „ciudați“, mama vorbea cu dor despre zilele alea, aflate undeva la începutul adolescenței ei, sau chiar puțin mai devreme, atunci când copilăria începea să se transforme treptat în ceva mai tulburător și mai complicat. Fuseseră speciale, din câte îmi puteam da seama. Învățase ușor româna, chiar îi plăcea, ne învățase și pe noi. La trei ani, vorbeam destul de bine spaniola, rusa, româna și engleza și am continuat să le folosesc și mai târziu, casa noastră fiind ca un adăpost al tuturor rătăciților lumii; o casă deschisă, în care intra mereu cine voia, în care totul era o petrecere continuă, chiar și atunci când stăpâna, Kat, lipsea, era fie plecată pe plajă să scrie, fie într-o vacanță exotică alături de un nou iubit. Eu, Fire și Alice eram lăsați să întreținem atmosfera colorată și zgomotoasă, mama avea încredere în noi că vom reuși să ținem spiritul viu până se întorcea ea.

Mai era o poveste ale cărei amănunte nu le aflasem niciodată: cum și de ce ajunsese mama în Spania. Bănuiam că ar putea avea legătură cu tatăl meu, dar nu eram deloc sigur. Ea spunea că venise cu un job, ca administrator la o galerie de artă, dar întotdeauna discuția se oprea acolo.

SFÂRȘIT FRAGMENTE CARTE

Cuprins

I.	7
II.	87
III.	252

DE ACEEAȘI AUTOARE:

Trilogia „Sânge satanic“:

Sânge satanic

Ani cu alcool și sex

Rezervația unicornilor

Pervertirea

nymphette_dark99

Ce facem cu România?

— *Cititorii în dialog cu Cristina Nemerovski* —

Cum a ars-o Anghelescu o lună ca scriitor de succes

Păpușile

Vicky, nu Victoria

CĂRȚI SEMNATE CU PSEUDONIMUL
ANNA VÁRY:

„Ultima vrăjitoare din Transilvania“

Vol. 1 – Contesa Anele

Vol. 2 – Mathias

Vol. 3 – Alexandra

www.hergbenet.ro

Herg Benet Publishers

Bun de tipar: mai 2016. Apărut: 2016.
Editura Herg Benet: Str. Aurel Vlaicu nr. 9,
sector 2, București, România.
E-mail: editor@hergbenet.ro

HERG BENET
PUBLISHERS

Storm are 21 de ani și este solistul unei trupe rock în plină ascensiune. E rebel, adorat de fani, charismatic, invidiat, dar o traumă din trecut îl face să nu se poată bucura pe deplin de viața care, privită din afară, pare perfectă. Când hotărăște, după un concert și un after party dezlănțuit, să plece în căutarea Lolei – The Punk Rock Goddess, idolul său –, speră ca ea să-l ajute să-și regăsească drumul. Dar călătoria alături de Lola se va transforma în ceva neașteptat, care îl face să înțeleagă tot mai multe despre muzică, fani, idoli, moarte, pierderi și mai ales despre lupta cu demonii tăi. Pentru că, la final, „tot ce contează e să rămâi în viață“.

Cred în mine și numai în mine, fiul înstrăinat de turmă
Creatorul cerului și pământului, văzutele și nevăzutele, căci toate
există în mintea mea

Și când ea nu va mai fi, nici ele nu vor mai fi.

Nu ne-am înălțat la cer decât din când în când

Atunci când am fumat, am băut sau am fost fericiți.

Nu știm dacă împărăția noastră va avea sau nu sfârșit

Dar nici nu ne pasă

Pentru că tot ce contează e acum.

Nu vrem să ni se ierte păcatele

Ci să ni se înmulțească

În viața veacului ce va să vie.

Be true to yourself and remember to laugh each day

It's all that really matters.

Când vei găsi drumul tău, vei ști. Te vei simți viu și vei ști.

Întotdeauna.

Powered by

ROCK^{FM}
It Rocks!

www.hergbenet.ro

ISBN 978-606-763-062-6

9 786067 630626 >